

Но това е облѣклото — външното, видимо-то. А гънкитѣ на сърдцето? Какъ надникваше той презъ нѣкое прозорче въ българската душа?

Най-напредъ трѣбва да се подири, какво се крие въ фразитѣ на драматическитѣ ни писатели отъ българската духовностъ, за да се види какъ я проумяваше и тълкуваше артистътъ.

Българскитѣ писатели все още не сж открили тайнитѣ на драмата. Предъ тѣхъ стои животътъ, препълненъ отъ драматически и комически конфликти, но тѣ не ги виждатъ. Напъватъ понѣкога очитѣ и мозъка си, но не могатъ да слѣзатъ въ сжщността на живота — напраздно се мъчатъ: изворътъ на животътъ стои далече отъ тѣхъ.

Но тѣ не се отказватъ отъ драматически творби. Заклучватъ се въ своитѣ „кабинети“ и тамъ съчинителствуватъ „живота“ на драмата или на комедията. И тѣхнитѣ съчинения предлагатъ само слабъ външенъ материалъ на геронтѣ — до тѣхния реаленъ животъ, до тѣхния вътрешенъ, душевенъ свѣтъ не се стига. Какво имаше на лице? Измислени, страшно кухи и книжни фигури-кукли. Какъ може отъ тѣзи недоносчета да излѣзе здравъ и нормаленъ човѣкъ? Артистътъ пѣкъ, какъв-то и хирургъ да е, дори магесникъ да е, едва ли би могълъ да създаде отъ тѣхъ пълно-